https://www.ft.com/content/d2739916-f2a1-42ea-97bd-f0c4e27e0c0c

The Upswing — can America reclaim its lost social cohesion?

Robert Putnam's history traces the ups and downs of US job security, distribution of wealth and community values

John Lloyd OCTOBER 29 2020

5

The Beatles' final track, released in 1970 as they prepared to separate, was George Harrison's I Me Mine. Six months on, John Lennon, solo, released a song called God, in which he concluded: "I just believe in me . . . that's reality".

"The idea", comments Robert Putnam, "of self-love as a virtue, not a vice[1], became a New Age 'thing'." The acclaimed sociologist — his book *Bowling Alone* (2000) projected him beyond Harvard — sees the world's most feted 1960s band as a carrier and spreader of the "Me" social disease, of which his latest book **The Upswing**, co-written with Shaylyn Romney Garrett, is a fever chart.[2]

The book's many graphs, tracking everything from wage rates and inequality indices to intergenerational economic mobility and wealth distribution, are evidence of a civic tragedy. Most have the same shape: an inverted U, tracing America's course between the early 1900s and today as "a gradual climb into greater interdependence and co-operation, followed by a steep[3] descent into greater independence and egoism". The narrative is scrupulous in crediting the state the US is presently in with the benefits of independent speech and action. It is the **lack of community** that the authors regret.

The book is hugely invested in the vision of what amounts to a soixante glorieuses [4]from the early 20th century to the 1960s. It demonstrates all of Putnam's fluency with statistics and graphs to illustrate that things were only getting better — though the authors pass by too quickly the 1930s depression, when gross domestic product per capita fell by 20 per cent in four years. But the conclusion is clear: the past was a better place in which to be an American.

Under the "Great Levelling", **the rich share of national income fell from 19 per cent in the 1910s to 10.5 per cent in the early 1970s.** This came out of — and in reaction to — the extreme wealth and inequalities of the "Gilded Age" of the late 1800s, "a period of despair much like our own, on the

[1] Laster
[2] the rising and falling course of conditions (as in politics or business)
[3] steil
[4] die herrlichen 1960er

heels of which Americans successfully — and measurably — bent history in a more promising direction".

This version of 20th-century US history celebrates the economic growth, the rise in working-class wages, the greater social provision, the solidarity engendered by networks of clubs, associations, trade unions, full churches and growing government intervention. The "World War II catch-up boom[5]" was followed by year after year of economic success, underpinning[6] the US's status as the world's leading superpower.

In that time, both women and black citizens benefited: with the passing of the Civil Rights, Voting Rights and **Fair Housing acts[7]**, and an earlier, 1954 desegregation of schools decision by the Supreme Court, black disadvantage declined — though prejudice and its effects remained, and remain still. Working women faced prejudice too, but weathered it and became a model of growing equality for the rest of the world — depending, however, with men, on the labour of low-paid women at home and in the office for retention of high-status jobs.

Politics were consensual, dealmaking was a habit, and politicians used almost interchangeable rhetoric on economic and social issues. The first postwar Republican president, Dwight Eisenhower, (1953-61) once considered launching a "Middle Way" party, and even the disgraced Richard Nixon (1969-74) was centrist on most domestic affairs.

The book's many graphs show 'a gradual climb into interdependence and co-operation — then a steep descent into independence and egoism'

It was the 1960s, the authors write, that turned progress in incomes, equality and public services downwards. Americans entered the decade seeking racial and economic equality — "and we left the sixties in an increasingly 'I' mode — focused on 'rights', 'culture wars', paving the way for the self-absorbed[8] 1970s. Idealism took a sharp turn, from "We" to "Me".

Missing from this account are two crucial elements. First, that low price competition during the upward curve was relatively minor: China was busy with a Mao-decreed internal suppression. Second, the future of the labour market will increasingly be determined by technology. America's and most other countries' employment patterns will strain to re-equip their workforces for a new world of work.

---

[5] Aufholboom

[6] untermauernd

[7] The Fair Housing Act prohibits this discrimination because of race, color, national origin, religion, sex, familial status, and disability.

[8] Sebezahleděný: Self-absorbed people don't think much about how others are feeling. Your self-absorbed acquaintance Isn't likely to ask you sincerely how you're doing today, because he's too busy thinking about himself.

Putnam and Garrett end by asking if we can "resurrect the earlier communitarian virtues in a way that does not reverse the progress we've made in terms of individual liberties [9]. . . we require a balance and integration of both". Eloquent on America's present woes and pains, they provide no plan for a balanced integration in the fraught, sundered society they describe. Immediate answers will much depend on how Americans vote on November 3. The larger issue remains — how can the resurrection of a past commitment[10] to equality and growth be managed?

The Upswing: How We Came Together a Century Ago and How We Can Do It Again, by Robert Putnam, with Shaylyn Romney Garrett, Simon & Schuster, RRP$32.50/Swift, RRP£25, 480 pages

John Lloyd is an FT contributing editor

Z recenze Přemysla Janýra

Základní výpověď knihy je prostá: od egoismu, polarizace a nerovnosti Pozlaceného věku (poslední čtvrtina 19. do počátků 20. století) se USA půl století vyvíjely směrem ke komunitárnosti, spolupráci a rovnosti. **V šedesátých letech dochází ke zlomu a od té doby dodnes upadají zpět do egoismu, polarizace a nerovnosti.** To překvapivé je nejen důkladnost empirických zjištění, ale i jejich shoda a překrývání se v rozličných oblastech.

Od roku 1870 dodnes vykazují USA až na několik posledních let víceméně rovnoměrný růst 2% HDP ročně, klesající kojeneckou úmrtnost a rostoucí délku života. Co se mění, je míra sociální nerovnosti. **Kolem roku 1910 získávalo 1% nejbohatších 19% národního důchodu a vlastnilo 45% národního majetku. Po půlstoletí konvergence poklesly jejich podíly do poloviny 70. let na 10% důchodu resp. na 22% majetku.**

Po následném půlstoletí divergence do roku 2014 se však podíly 1% nejbohatších opět zdvojnásobily na 20% národního důchodu, resp. 40% národního majetku. **Roční příjem 10% nejchudších rodin se v průběhu čtyřiceti let snížil o $320. U středních vrstev naopak vzrostl o $75 053, u 1% nejbohatších o $929 108 a u 0,1% superbohatých o $4 846 718** (autoři ujišťují, že to není překlep).

Také minimální mzda a sociální podpora chudých vrcholí v šedesátých letech a od té doby klesá.

Do 60. let stoupá mezigenerační ekonomická mobilita (kariérní vzestup dětí z chudých rodin), od té doby vytrvale klesá. Opačný trend vykazuje výskyt smrti ze zoufalství (sebevraždy, drogy, alkohol).

[9] Ob wir „die früheren kommunitären Tugenden auf eine Weise wiederbeleben können, die den Fortschritt, den wir in Bezug auf die individuellen Freiheiten gemacht haben, nicht umkehrt.
[10] Engagement

Ze 30 mrtvých na 100 000 obyvatel v roce 1910 se do 50. let snížil na polovinu. Od 60. let opět stoupá až na bezprecedentních 45 kolem roku 2015.

Jen časově posunutý je výskyt **ticket splitting, kdy volič volí prezidenta a poslance z opačných politických stran.** Ze sporadického výskytu v roce 1900 se blíží až ke 40% odevzdaných hlasů v roce 1980, od té doby opět mizí.

. **Skandál Watergate (1972), demise prezidenta Richarda Nixona a vietnamské fiasko otřásly důvěrou v politický systém a v americký sen.** Prezident Jimmy Carter náladu v roce 1979 charakterizuje jako krizi důvěry.

Ještě subtilněji lze sledovat obrat od My k Já v kultuře. První vlaštovky lze zaznamenat již v průběhu 50. let u spisovatelů jako J. D. Salinger, William Golding, Jack Kerouack, ve filmech s Jamesem Deanem. Na přelomu padesátých a šedesátých let sílí kritika konformismu a požadavek seberealizace, volně přecházející do narcisismu 70. let. V červnu 1965 vyměňuje Bob Dylan akustickou kytaru za elektrickou, témata Beatles se od With A Little Help From My Freinds přesouvají k Eleonor Righby (všichni ti opuštění lidé / odkud všichni jsou?), skupina se rozpadá a členové se věnují sólovým kariérám (John Lennon: Nevěřím v Boha, nevěřím v Beatles, věřím jen sám v sebe). Hnutí New Age propaguje, že sebeláska není neřest, ale ctnost.

Přemkův závěr se odvolává na jiný pramen:

Podle studie Princetonské univerzity z roku 2014 rozhodují v USA ze 61% ekonomické elity, z 18% hospodářská zájmová seskupení, z 6% masová zájmová seskupení (spolky, odbory). Občané rozhodují v 0,25% případů.